

РЕШЕНИЕ

№ 5573

гр. София, 05.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 28.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **3270** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 6, ал. 3 от Закона за социалното подпомагане /ЗСП/.

Образувано е по жалба на К. Т. П., с адрес: [населено място], кв. К., [улица], чрез адв. П. С. С. от САК, срещу Заповед № ЗСП / Д – С – КС / 145 от 12.02.2021 г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, потвърдена с Решение № 22 – РД06 – 0195 / 05.03.2021 г. на директор на регионална дирекция за социално подпомагане – С. – град, с която е отказана на жалбоподателя месечна целева помощ при обявено извънредно положение или извънредна епидемична обстановка по реда на чл. 16б от Правилника за прилагане на Закона за социалното подпомагане.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на заповедта, като противоречаща на материалния закон, издадена в нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона. Иска се отмяна на заповедта и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез адв. С., иска отмяна на заповедта и уважаване на жалбата. Претендира разноски и възнаграждение за един адвокат.

Ответникът – Директор на дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, чрез процесуален представител юрк. Я. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител за участие по делото.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбоподателят К. Т. П. е подал заявление – декларация за отпускане на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка. Заявлението е подадено на 22.01.2021 г. до директора на дирекция „Социално подпомагане“. В заявлението е отбелязано, че живее без сключен граждански брак с Е. Д. С.. В заявлението е посочено още, че К. П. има три деца – Я. П. – роден през 2007 г., Б. П. – роден през 2011 г. и Т. П. – роден през 2018 г., като е отбелязано, че Я. П. за периода 13.11.2020 до 31.01.2021 г., ученик в 7 – ми клас, не посещава ЧСУ „Р.“.

Въз основа на заявлението е изготвен социален доклад (л. 17 от делото). В социалния доклад е посочено, че общият доход на семейството за предходния месец е 3757, 33 лева. Доходът на член от семейството е 751. 47 лв., като е посочено, че не надвишава 150 % от минималната работна заплата. Посочено е още, че П. е самоосигуряващо се лице. Към фирма [фирма] е със статус „прекъснал дейност от 24.11.2020 г. и възобновил дейност от 01.02.2021 г.“; съдружник във фирма [фирма], където няма доходи и дейност. В доклада е посочено, че П. има статус „активен“ от 01.02.2021 г., съгласно справка от НАП. В социалния доклад е направено предложение за отказ на социална помощ, с мотив, че семейството не попада в кръга на лицата по чл. 16б, ал. 1, т. 1 – 4 и в частност на т. 3 от ППЗСП – П. е с активен статус на самоосигуряващо се лице от 2013 г.

Административното производство е завършило с издаването на процесната Заповед № ЗСП/Д-С-КС/145/12.02.2021 г., с която директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ - К. село е отказал месечна целева помощ по чл. 16б от ППЗСП с мотив, че К. П. е с активен статус на самоосигуряващо се лице от 2013 г., съгласно справка НАП с контролиран достъп и не е прекъсвал дейност след 13.03.2020 г. във връзка с въведеното извънредно положение или извънредна епидемична обстановка. Като мотив е посочено още, че С. е работеща и не ползва неплатен отпуск.

Заповедта е обжалвана и е потвърдена с Решение № 22 – РД06 – 0195 / 05.03.2021 г. на директор на регионална дирекция за социално подпомагане – С. – град. В решението е посочено, че в жалбата до по-горестоящият орган (директор на регионална дирекция за социално подпомагане – С. – град) П. е посочил, че от 31.12.2011 г. е прекъснал дейност като свободна професия в НАП. Посочено е още, че в резултат на това твърдение преписката е преразгледана от дирекция „Социално подпомагане – К. село, за което доказателства по делото не се установиха. В процеса на „преразглеждане“ е установено, че П. е входил заявление за промяна в НАП на 15.02.2021 г. за прекъсване на самоосигуряването си като свободна професия, считано от 31.12.2011 г. В резултат на тази информация по-горестоящият орган е приел, че оспорваната заповед е правилна и законосъобразна. В решението е посочено, че към момента на подаване на заявлението – декларация и издаване на индивидуалния административен акт не е изпълнено условието на чл. 16б, ал. 1, т. 3 от ППЗСП за отпускане на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка. П. е самоосигуряващо се лице и няма данни за подадена декларация за прекъсване на дейността на фирма [фирма] и няма подадена декларация за прекъсване на дейността си като свободна професия.

Така изложените мотиви в решението на по-горестоящия орган следва да се считат за част от мотивите на оспорената заповед. Съгласно чл. 97, ал. 1, изр. 2 – ро АПК, когато по-горестоящият орган отхвърли жалбата, мотивите за това решение се смятат за част от мотивите на административния акт.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона.

Предвид разпоредбата на чл. 13, ал. 2 от ЗСП и чл. 26, ал. 1 от ППЗСП, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в законово установената форма.

Съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗСП, социалните помощи са месечни, целеви и еднократни, като условията и редът за отпускането, изплащането, изменянето, спирането, възобновяването и прекратяването на социалните помощи, се уреждат с правилника за прилагане на този закон с изключение на целевите помощи за отопление, които се уреждат с наредба на министъра на труда и социалната политика /чл.12, ал.4 от ЗСП/.

Правото на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка за семейства с деца до 14-годишна възраст е регламентирано с ПМС № 218 от 17.08.2020 г. за допълнение на Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане /обн. ДВ бр.77/01.09.2020 г./. В новосъздадената разпоредба на чл. 16б, ал. 1 от ППЗСП е предвидено, че право на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка имат семейства с деца до 14-годишна възраст, когато: т. 1. двамата или единият от работещите родители, или родител, отглеждащ сам дете, не може да извършват дистанционна работа от къщи и нямат възможност да ползват платен отпуск или не получава парично обезщетение за временна неработоспособност; 2. двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, са останали без работа, но нямат право на обезщетение за безработица или размерът на получаваното обезщетение е по-нисък от средномесечния доход по ал. 4; т. 3. двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, са самоосигуряващи се лица, които не могат да упражняват занаяти си поради въведените ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка; 4. двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, по т. 1, 2 или 3 не получават обезщетение за бременност и раждане.

В чл. 16б, ал. 3 и ал. 4 от ППЗСП нормативно са регламентирани и други условия за отпускане на месечната целева социална помощ по чл.16б от ППЗСП - децата да не са настанени извън семейството по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето; децата да не посещават училище или детска ясла и детска градина, както и предучилищните групи поради въведените ограничения в училището или в детското заведение във

връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка и средномесечният доход на член от семейството за месеца, в който в училището/детското заведение са въведени ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка, е по-нисък или равен на 150 % от минималната работна заплата.

Видно от цитираните разпоредби, месечната целева помощ по чл. 16б от ППЗСП е свързана с подпомагане на семействата с деца до 14-годишна възраст, когато децата не посещават училище, детска ясла, детска градина и предучилищните групи поради въведените ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка, и по отношение на родителите, респ. на единия родител или на родителя, отглеждащ сам дете е налице някоя от хипотезите по чл. 16б, ал. 1, т. 1 – 3 от ППЗСП.

Целта на предоставяната помощ е да се подпомогнат финансово семействата с деца, които във време на въведено извънредно положение или извънредна епидемична обстановка са били лишени от възможност да получават обичайните си доходи поради загуба на работата или неплатен отпуск, което е резултат именно от въведените ограничения във връзка с извънредно положение или извънредната епидемична обстановка на територията на страната, свързана с разпространение на COVID-19.

В конкретния случай водещият мотив да се откаже отпускането на месечна целева помощ на П. е фактът, че той е бил със статус „самоосигуряващ се като свободна професия“. Този мотив е посочен както в обжалваната заповед, така и в решението на по-горестоящия административен орган. В хода на производството са събрани доказателства, които водят до извод, че К. П. не се е осигурявал като лице, упражняващо свободна професия към момента на подаване на заявлението – декларация до дирекция „Социално подпомагане“ – К. село. Към делото е приложена справка за история на осигуряването като самоосигуряващо се лице. Видно от нея на 15.02.2021 г. НАП е била информирана за прекъсването на осигуряването. В колоната дата на обстоятелството обаче е посочено, че дейността е прекъсната на 31.12.2011 г. Пред административния орган също е била представена справка за история на осигуряването като самоосигуряващо се лице. В нея, от друга страна, на ред 12 (л. 14 от делото) е посочено, че К. П. на 03.01.2013 г. е декларирал край на осигуряването. В този смисъл административният орган е допуснал процесуално нарушение на чл. 36, ал. 3 АПК, която гласи, че всички събрани доказателства се проверяват и преценяват от административния орган. Ако тази разпоредба беше приложена, административният орган следваше да приеме, че К. П. към датата на подаване на заявление – декларация пред ДСП „К. село“ не упражнява свободна професия. Без значение в случая е обстоятелството, от кой момент точно е прекъснато осигуряването на това основание (31.12.2011 г. или 03.01.2013 г.). Към тази съвкупност от доказателства следва да се прибави и декларацията по чл. 50 ЗДДФЛ за 2020 г., от която е видно, че жалбоподателят не е декларирал осигуряване на основание, че е лице, упражняващо свободна професия.

По отношение на обстоятелството, че П. е самоосигуряващо се лице и няма данни за подадена декларация за прекъсване на дейността на фирма [фирма] следва да се посочи, че административният орган е следвало да приложи разпоредбата на чл. 35 АПК, а именно: индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. По делото са представени декларации по чл. 38, ал. 9, т. 2 от Закона за счетоводството, от които се установява,

че [фирма] не е осъществявало дейност по смисъла на § 1, т. 30 от ДР на Закона за счетоводството за 2019 г. и 2020 г. (л. 70 – 71). Това обстоятелство е било проверимо от административния орган. В административната преписка е приложено и уверение, че К. П. през м. януари 2021 г. не е получавал доходи от [фирма] (л. 10 от делото). Следва да се отбележи, че чл. 16б, ал. 1, т. 3 от ППЗСП установява условието единият от родителите да не може да упражнява занятието си, като няма изискване за официално уведомяване за прекъсване на дейност.

Така установените нарушения на административнопроизводствените правила са довели административния орган до неправилно прилагане на материалния закон. Преписката следва да се върне на ДСП „К. село“, която да се съобрази с тълкуването и мотивите в настоящото съдебно решение.

Съдът намира че Заповед № ЗСП / Д – С – КС / 145 от 12.02.2021 г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село за отказ за отпускане на месечна целева помощ при обявено извънредно положение е незаконосъобразна като издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в нарушение на материалния закон, поради което следва да бъде отменена. Тъй като естеството на въпроса не позволява решаването му по същество от съда, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне по искането на жалбоподателя по заявление-декларация вх. № ЗСП / Д – С – КС / 145 от 22.01.2021 г. по описа на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, съобразно мотивите на настоящото решение. След установяване на релевантните факти, административният орган следва да се мотивира подробно защо счита, че трябва да бъде отпусната поисканата месечна целева помощ, респ. защо счита, че същата следва да бъде отказана.

По делото е приложен списък с разноски, които са претендират от процесуалния представител на жалбоподателя. Претендират се разноски под формата на държавна такса в размер на 10. 00 лева. Претендира се и възнаграждение за адвокат при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата – страните са се договорили, че правната защита по настоящия договор се предоставя безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА – на материално затруднено лице. С оглед изхода на делото приложима е разпоредбата на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Т. П. Заповед № ЗСП / Д – С – КС / 145 от 12.02.2021 г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село.

ВРЪЩА преписката на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село за издаване на нова заповед по заявление – декларация от К. Т. П., съобразно дадените в решението указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Дирекция "Социално подпомагане" – К. село да заплати на К. Т. П., ЕГН [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 10 лв., представляващи държавна такса.

ОСЪЖДА Дирекция "Социално подпомагане" – К. село да заплати на адв. П. С. С. - САК, личен номер [ЕГН], сумата в размер на 500 (петстотин) лв., представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 13, ал. 6 от ЗСП.

СЪДИЯ: